

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘTEFAN, NINA

Războiul sufletului : Durerea de azi, puterea de mâine / Nina Ștefan. -

București : Bookzone, 2021

ISBN 978-606-9700-38-9

821.135.1

Grafician copertă: **Maria Stoian**

Grafician fotografii: **Alexandru Nedelcu**

Corector: **Ioana Barbu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

NINA ȘTEFAN

Războiul sufletului

Durerea de azi, puterea de mâine

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Cuprins

Cu drag, mie!	5
CUVINTE ÎNAINTE	
de a intra în războiul meu!	7
Prefață	9
Privind în urmă	15
Copilăria	21
Cu pași timizi spre adolescență	53
Dulce amară adolescență	67
O altă lume	145
Succesul	177
Declinul	201
Războiul sufletului	217
Renașterea	341
O altă EU!	349
Epilog	419
Cuprins	423

Privind în urmă...

Stau așezată pe pământul cald, sub soarele de început de vară. E 2014. Jos, mi-e lumea. Sus, mi-e Dumnezeu. Eu, undeva la mijloc. Un vânt ușor de munte îmi trece printre gânduri, coborând spre satul de sub ochii mei. De le-ar lua pe toate de tot... ce bine ar fi. Mai ales durerile. Să le ducă departe!

Am evadat din prezent. Azi am luat o pauză de la tot. Mi-e dor de mine, dar nu știu cine sunt. Mă privesc, dar nu mă văd. Mă aud, dar nu mă ascult. *Cine sunt azi? Ieri cine am fost?* S-a spus câte ceva despre mine, iar eu am crezut fără să scot o vorbă. Mi s-a spus că sunt bună și m-am bucurat. Mi s-a spus că sunt rea și m-a durut. De ce așa? Nu pot fi amândouă. Sau sunt? Pe cine să cred? Eu ce am de spus despre mine? Eu cum sunt? Ce fac? Ce simt? De ce sunt văzută atât de diferit? Iar eu... de ce nu știu pe cine să cred?

Poate ar fi suficient să hotărâsc eu pentru mine, dar mi-e greu fără rădăcini într-o furtună atât de mare. Pământul nu mă ține, iar cerul mi-e prea sus. E soare, dar în mine plouă, tună și fulgeră. Mă simt aruncată de parcă nimeni nu ar avea nevoie de mine. Poate zâmbetul meu spune că nu am eu nevoie de altcineva. Ah, câte emoții mă încearcă! Am intrat într-un război cu ei și cu mine între atâtea păreri diferite ca niște valuri imense, cărora nu am știut să le fac față.

Privind în urmă, văd oceane de lacrimi și munți de emoții. Nu știu de ce am ales să vin așa pe lumea asta, probabil că era singurul mod de a înțelege iubirea adevărată, iar iubirea nu este ușoară. Dacă ar fi ușoară, am iubi cu toții, iar lumea ar fi minunată, dar nu toți putem iubi cu adevărat, din păcate. Unii nu reușesc din cauza rănilor prea mari, iar rănilor nevindecate nasc ură și boli, la fel cum visurile neîndeplinite nasc frustrări și nefericire.

Sunt o mână de om așezată între cer și pământ, între soare și lună, între iubire și ură. Sunt un copil rătăcit printre oamenii care au uitat cum e să fii copil. Copilul din noi nu ar trebui să moară niciodată, altfel viața ar deveni prea serioasă, iar viața nu trebuie să fie altceva decât un dans frumos sub stele, sub ploaie, sub soare... un dans în care să ne simțim minunați, frumoși și fericiți. Am ajuns să purtăm niște măști fără nume și fără rost. Nu am înțeles de ce. Cuvântul *uman* nu mai reprezintă umanitatea, ci ceva greu de înțeles. De ce am devenit goi? De ce suntem reci? Poate că singurul răspuns corect ar fi *din lipsă de iubire* și nu e vorba despre iubirea pe care o primim, ci de aceea pe care ar trebui să o dăruim. Câți iubim? Și câți știm să dăruim iubire? Câți știm că a dărui înseamnă, de fapt, a primi înapoi?

Așteptarea nu ne aduce nimic. Așteptăm să fim... să primim... să avem... dar nu facem nimic ca lucrurile să se întâmple. Toți vrem să găsim sensul vieții și pornim pe drumuri grele, fără să ne dăm seama că locul în care trebuie să căutăm este în noi. Ne uităm de jur împrejur, încercând să

ne agățăm de orice, mai puțin de noi. Toți ne dorim o viață ușoară și perfectă, dar câți o merităm? Toți! Toți cei care muncim pentru ea, evident. Dacă vrei să culegi flori, trebuie să știi ce și cum să plantezi, apoi cu siguranță vor răsări cele mai frumoase flori. Nu contează când o faci, important este să o faci! La un moment dat te vei plimba în propria grădină plină de culori, zâmbind cerului, recunoscător că ai reușit. Altfel, te vei plimba pe un câmp pustiu și plin de buruieni.

Nu știu de ce, dar omul nu poate învăța anumite lecții decât trăindu-le, în timp ce animalele știu deja de când se nasc ce au de făcut, deși ele nu au rațiune, iar noi, cei care o avem, ne trăim viețile haotic, ne complicăm simplitatea și ne rupem puțin câte puțin din noi și din ceilalți, ca apoi să ne adunăm bucată cu bucată. Oricât am ierta, nu putem șterge greșelile, ele rămân, la fel rămân și cicatricile, doar că nu mai dor așa cum dor rănilor rămase deschise. Vindecă tot și mergi mai departe, semnele sunt doar victoriile tale.

Înainte să facem un pas, ne gândim de zece ori dacă este nevoie. Dacă am fi asemenea animalelor, lipsiți de rațiune, ne-am lăsa ghidați de suflet, exact ca ele. Ele trăiesc pur și simplu. **Sunt!** Nu există diferențe între ele, pentru că ele au nevoie doar de corpul lor și de un adăpost pe care îl găsesc în sânul naturii. Noi, oamenii, vrem prea mult și nu ne mulțumește mai nimic. Oamenii cu adevărat fericiți sunt puțini, mult prea puțini. Sunt cei care au înțeles **secretul vieții**, atât de simplu și banal...

Privesc în mine, căutând un răspuns. Mi-e greu, plâng rătăcită și singură într-o lume a nimănui. Mi s-a pus o ceață urâtă pe ochi și pe suflet de la atâtea lacrimi și prea multe gânduri. Când râdeam, îmi erau toți aproape. Acum nu mai e nimeni lângă mine. Ce ușor este să iubești, când e ușor, și ce greu este să iubești, când e greu. Atunci îți dai seama dacă e iubire sau nu. Adevărata iubire rezistă în orice circumstanțe, indiferent că e iubire de mamă, soră, copil, iubită, soție sau prietenă.

Când viața mea atârna de un fir de ață, mi-am dorit să mor, dar moartea nu m-a vrut, ea a vrut doar să mă trezească și să mă învețe să trăiesc. Apoi mi-am dorit să trăiesc, să fiu puternică, să pot să trec peste toate și să mă bucur de viață. Mi-am promis că o să fiu mai bună! Am învățat să trăiesc fără MĂINE și să mă bucur de ASTĂZI, să spun azi și să fac azi, să nu mai aștept. Să uit de IERI. Să iubesc ACUM și să mă bucur de oamenii din viața mea. Uitându-mă la ceas, îmi dau seama că timpul îmi ia anii și nu vreau să-i dau goi. Am avut multe răni și nu am știut să le închid. Le-am acoperit și atât, până au început să sângereze iar. Atunci mi-am dat seama că un pansament nu e suficient. M-am străduit să mă vindec și, deși a fost greu, **am reușit!**

*Cum să vindeci ceva ce nu vezi? Cum să așezi trecutul la locul lui fără să doară și să-l privești cu iubire?
Tot cu iubire...*

Gânduri printre rânduri

Am avut nevoie de 28 de ani să înțeleg viața și sensul ei. Mai bine spus, după 28 de ani am înțeles, atunci când „m-am trezit”. 28, interesant număr, fiind ziua mea de naștere și numărul Lunii în același timp. Eu m-am născut noaptea, atunci când apare și ea să lumineze și să rupă puțin din întunericul care ne împiedică pașii. Mereu mi-am dorit să strălucesc ca ea, să fiu lumină pentru mine și pentru ceilalți. Încă o admir cu zâmbetul larg atunci când este plină, asemenea mie. Gol mi-a fost destul...

Fiecare număr are o semnificație și o vibrație care influențează viața și personalitatea omului. 28 este al doilea număr perfect după 6, descoperit de Pitagora, este egal cu suma divizorilor săi, din care se exclude numărul însuși: $1+2+4+7+14=28$. Sunt puține numerele perfecte, iar eu am onoarea să port două dintre ele. Sau norocul, pentru că 28 aduce noroc și cu siguranță sunt o norocoasă, pentru simplul fapt că am renăscut, iar 6 e numărul destinului meu! De fapt,

norocul reprezintă o alegere sau suma a ceea ce suntem, facem și ni se întoarce, iar nouă ne place să îl numim noroc. În numerologie, 28 este compus din vibrațiile lui 2 și ale lui 8. Primul rezonază cu atributele diplomației, ale cooperării, ale echilibrului și ale armoniei. Cifra 8 este asociată cu dorința de a fi sănătos, de a prospera, scopuri atinse cu succes prin intermediul tendinței de stabilitate, de înțelepciune și de cunoaștere. Prin alăturarea lui 2 și 8, rezultă 28, definit prin receptivitate, parteneriat, dualitate și realizări. Am început să scriu această carte într-o zi de 8, în luna februarie (02), cu gândul de a ajunge **sus** din toate punctele de vedere. Să fi fost întâmplătoare renașterea mea? Nu cred!

În viață, totul se rezumă la iubire și la a trăi liber. Deși acum înțeleg că trecutul a fost și nu va mai fi, la un moment dat am simțit nevoia să îmi răsfoiesc cartea sufletului, să o recitesc pagină cu pagină și să reaşez cu grijă filele înapoi. Am vrut să înțeleg! Am vrut să mă asigur că mi-am învățat lecțiile și că nu se vor repeta. Așa s-a născut cartea - privind înapoi. Am zâmbit, am râs cu poftă, m-am întristat și am plâns cumplit privind în urma mea. Nu am fost eu, ci ceea ce au vrut alții să fiu! Așa am crezut o perioadă lungă de timp, până mi-am dat seama că, de fapt, mi-a lipsit curajul de a alege ceea ce simțeam eu că este bine pentru mine. Nu am știut să-mi ascult inima! Nu am știut să spun **NU** și că uneori trebuie să faci asta!

Există o **voce interioară** care știe exact ce să-ți dicteze, iar tu nu trebuie decât să o ascuți! Acea este **intuiția!** Mult timp am fost confuză și am ales prost, ca apoi să plătesc fiecare pas greșit. Dar azi nu mai am regrete, azi mă iubesc așa cum sunt, cu tot trecutul meu! Azi știu să aleg. Sunt liberă! Am decis că sufletul meu merită să fie fericit, el are atâtea sentimente frumoase și mă iubește necondiționat. Eu nu am știut să îl iubesc, l-am chinuit prea mult și m-am oprit abia atunci când mi-am dat seama că distrug singurul lucru frumos pe care îl am. Și chiar atât am: un **suflet!** Cele

mai importante lucruri în viață nu pot fi cumpărate, iar acestea nu sunt vizibile, sunt acele lucruri care stau în noi și pe care doar le **simțim**. Singurele pe care le putem oferi necondiționat. Să nu uităm că tot ceea ce oferim, primim cândva înapoi!

Azi sunt fericită, îmi iubesc sufletul, pur și simplu nu-mi mai pasă de micile răutăți din jurul meu. Mă iubesc așa imperfectă cum sunt, pentru că asta mă face unică! Nu-mi mai pasă cum sunt văzută, ce cred oamenii sau ce vorbesc despre mine. Nu e treaba mea. E problema lor! Eu sunt așa cum simt! **Sunt iubire!** Iubesc fără să mă gândesc că poate doare, iert fără să mă gândesc că poate voi fi rănită iar, dăruiesc fără să cer înapoi și nu am așteptări, iar asta mă face să mă simt împlinită și liberă! Îmi asum fiecare acțiune. De astăzi trăiesc EU, așa cum simt, nu cum vor alții! Am înțeles că trecutul nu poate fi schimbat, iar viitorul e departe.

Astăzi iubesc **PREZENTUL** și mă bucur de el! **Tot ce am este astăzi, acum și aici!** Trăiesc fiecare clipă ca și cum este singura pe care o am și este minunat! Acum am curaj să privesc în urmă și să-mi povestesc trăirile și emoțiile pe care le-am ținut ascunse în mine. Mi-am dat seama că sunt adevărate lecții de viață și nu am de ce să mă rușinez cu ele. Doar trăind ce am trait, am ajuns să fiu femeia minunată de acum, pentru că asta vreau să cred despre mine: că sunt minunată, iar **sufletul meu**, cel mai frumos **dar de la Dumnezeu!** El, complicele meu în toate!

Este bine să privești în urmă?

Da!

Este bine să te întorci?

Nu!

Trebuie doar să îți amintești lecțiile, nu să retrăiești durerile!

Copilăria...

Cineva îmi bate la ușă de ceva vreme. Sunt zile bune de când insistă, dar am ales să rămân doar cu mine. I-aș deschide, dar nu mai vreau să știu nimic de nimeni și totuși aș vrea să știu de ce nu renunță. Trag aer în piept și mă ridic de pe podeaua rece unde zac de câteva zile. Pun mâna pe clanță și îmi așez gândurile acolo, nehotărâtă încă. Of... Cine ar putea să fie când știu că nimănui nu-i pasă? Apăs ușor clanța, iar scârțâitul ei îmi strânge ochii și îmi zgârie auzul. Îmi fac curaj și deschid.

– *De ce îmi bați la ușă?* Îl întreb, aparent indiferentă, dar sufletul meu tremura. Venise înapoi!

– *Ai uitat de Mine...* îmi spune cu vocea stinsă.

– *Nu... la fel cum nu pot să uit nici de câte ori m-ai abandonat.*

– *Încă mai crezi asta?* m-a întrebat, privindu-mă fix în ochi.

– *De ce ai venit acum când știi că mi-e bine?*

– *Nu M-ai căutat demult...*

– *De ce aș face-o?*

- Nu vreau să Mă uiți.
- N-o să Te uit niciodată. Și cum aș putea când am atâtea amintiri cu Tine? Toate! I-am răspuns, răstindu-mă la El și întorcându-mi privirea în altă parte. Îmi tremurau și picioarele, nu doar sufletul.
- Vreau să-ți amintești zâmbind, îmi spune cu vocea caldă și privirea blândă. E la fel de luminos.
- Și nu ai văzut că acum zâmbesc?
- Ba da, dar zâmbetul tău de azi e atât de senin. Pari alta...
- Și ce e rău în asta? M-am schimbat!
- Te-a schimbat el...
- Ai dreptate... zâmbesc amar, ștergându-mi câteva lacrimi și privind în gol.
- Încă te doare?
- Mă dor atâtea lucruri încă, da, și totuși sunt fericită!
- Oare? mă întrebă nedumerit.
- Sunt! Sunt fericită pentru că **SUNT!** Îi spun, convinsă trup și suflet, privind-L în ochi. Are aceiași ochi blânzi...
- **Ești!** Și ești atât de frumoasă azi.
- Mereu am fost frumoasă.
- Nu ca acum. Acum strălucești chiar dacă încă te doare. Ai învățat să-ți porți durerile frumos. Înainte le ascundeai.
- Așa este... acum mă îmbrac cu ele și le port fără probleme. Atunci le îndesam pe la colțuri. În cele mai întunecate colțuri.
- Încă ești o copilă și încă ți-e dor de copilărie.
- Se vede? întreb cu tristețe.
- Eu te cunosc cel mai bine.
- Din nou ai dreptate...

- Mi-era teamă că nu aveai să-Mi deschizi.
- Am stat mult pe gânduri, dar încă mă frământă multe.
- Știu.
- Aș da o fugă înapoi, dacă aș putea.
- Unde?
- Peste tot.
- Ești pregătită?
- Da. Deschide cartea și citește-mi.
- Nu. Dă-mi mâna și hai cu Mine!
- Mi-e teamă, totuși...
- Să nu-ți fie!
- Unde mă duci?
- Oriunde vrei tu. Azi ești liberă să alegi. E ultima călătorie. Mergi sau nu? mă întrebă hotărât.
- Ultima călătorie?
- Spre înapoi, da. Toate celelalte vor fi spre înainte!
- După asta o să fiu liberă cu adevărat?
- Promite-mi că-mi dai libertatea!
- Doar tu poți să te eliberezi.
- Mereu ai spus că eu trebuie și că eu pot, dar nu m-ai văzut niciodată cât de greu mi-a fost. Aveam nevoie de un suflet să îmi fie aproape, dar Tu mi le-ai luat pe toate! Din cauza asta mi-am continuat drumul singură. Nu mai am ce să pierd acum.
- Eu îți simt lipsa de ceva vreme.
- Trebuia să ne despărțim. A fost cel mai bine așa.
- Știi asta...
- Știu. Te-am lăsat să alegi, e dreptul tău.
- Și atunci de ce ai revenit?
- Să te scap de bandaje.
- Tu le vezi, așa e?

– Da.

– *Dar ceilalți de ce nu le văd?*

– *Pentru că nu știi să privească unde trebuie, iar sufletele lor au orbit.*

– *Dar eu îi văd și le văd și durerile.*

– *Ei nu au forța ta. Ești una la un milion, ai uitat?*

– *Chiar. Încep să râd. Una la un milion, și eu care mă credeam invizibilă.*

– *Te-ai subestimat.*

– *Mda...*

– *Mă mai ții mult în prag?*

– *Cred că ar fi mai bine să mergem. Nu ai venit degeaba.*

– *Tu m-ai chemat, de fapt. Așa, fără să strigi și fără să îmi scrii.*

– *Tu știi...*

– *Știu. Ai nevoie de această ultimă călătorie. Să nu-ți fie teamă!*

– *E momentul să fiu curajoasă. Frica mi-a furat multe.*

– *Tu i-ai dat voie.*

– *Așa e..., Îi spun resemnată.*

– *Încotro?*

– *Ai zis că pot oriunde.*

– *Iar tu ai spus că vrei peste tot.*

– *Da.*

L-am luat de mână și am plecat desculță, cu părul desfăcut, purtând o rochiță albă și ușoară care îmi ascundea silueta subțire. Mă simțeam ca o rază de soare ce lumina fiecare pas spre înapoi. Încă eram supărată pe El și aveam multe nelămuriri, dar era momentul să facem **pace**. Cu noi și între noi. Trebuia să alung durerea care mă ținea prizonieră în propria viață. Deși mă credeam liberă și

puternică, încă nu eram în totalitate. Mă amăgeam singură că mă vindecasem când, de fapt, îmi sângerau toate rănilile, iar El era singurul care îmi vedea bandajele, ascunse bine cu zâmbete frumoase. Îi simțeam mâna caldă și iubirea de care uitasem. Îmi dădeam seama ce dor cumplit îmi fusese de El. Pășeam agale sperând să-mi recapăt libertatea. Nu-mi doream nimic altceva! Mergeam fără direcție, știam că urma să am multe surprize.

– *Uite, căsuța părintească! I-am spus bucuroasă, când am zărit-o din capătul străzii.*

– *Vrei să mergem acolo?*

– *Vreau să începem de acolo, da.*

Am grăbit pasul și am mers spre poarta veche din lemn, vopsită verde, pe care am deschis-o cu grijă.

– *Uneori săream gardul, îi spun râzând. Mai știi, nu?*

– *Știu. Ai fost un copil trăsnit.*

Mă încercau multe emoții, știind ce urma să întâlnească acolo. Am mers în grădină unde erau multe flori. Mama avea chiar și lalele negre. M-am așezat pe leagănul de sub cireș și m-am abandonat unui leagănat ușor. Zâmbeam privind copacii din curte și zecile de flori. Mama le iubea și le îngrijea ea și cum erau tot copiii ei.

– *O auzi cum latră?*

– *Lessie!*

Inima mi-a stat în loc. Mama o adusese când era doar un pui mic de câteva zile. Fusese abandonată și aruncată în spatele primăriei.

– *Ți-era dor de ea?*

– *Doamne... lăptoasa mea frumoasă.*

Sărea și dădea din coadă fericită și nerăbdătoare să o mângâie. M-am jucat cu ea puțin, apoi am mers în fața casei.

– *Intră, îmi spune, arătându-mi ușa.*

– *O parte din viața mea e acolo.*